

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΠΟΥΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΡΓΙΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Λαμπρά ! Τότε...λοιπόν...σας περιμένω και τους δυό. Θά εύχαριστηθώ πολύ να δω τόν κ. Μωρεσκάν.

Συγχρόνος ή κ. ντέ Λέρν σηκώθηκε κι' ετοιμάστηκε να φύγη. Προηγούμενος όμως έσκαψε ν' αποχαρευτήση τόν Τωβία της :

— Άντιο μικρά μου, αντίο καλέ μου, θάρχουμαι να σέ βλέπω συχνά...

— Η Ίωάννα συγκινήθηκε.

— Κυρία, είπε στην κοίτη, πώς θά μπορούσω να σάς ανταποδώσω όλες αυτές τις καλοσύνες σας ;

— Την κρίσιμη αυτή στιγμή περιμένε ακριβώς ή κ. ντέ Λέρν. Γύρωσε λοιπόν προς τήν Ίωάννα, την κίταξε στά μάτια και της είπε : — Πώς ;... Φροντίστε και σεις μαζί μου ν' αποκαταστήσουμε τόν Ίάκωβό μου. Να τόν παντρεύουμε !... Θά σάς εύννομωνώ...

— Η Ίωάννα δέν υπομείζονταν καν τούς σκοπούς της μαρκησίας. Κι' άρχισε να γελά. Έπί τέλους είπε :

— Καλέ τι λέτε ; Άντι τή δουλειά δέν είμαι σέ θέσι να τήν ανάλαβω.

— Γιατί, αγαπητή μου, είπε ή κ. ντέ Λέρν, εγώ νομίζω πώς είσαι και με τό παραπάνω Ικανή. Θές μάλιστα να σου πω κάτι ; 'Ο γυιός μου θά σ' άκούση στό ζήτημα αυτό τού πολύ κι' από μένα.

— Κυρία κόρησα άστεινέστε ;

— Δέν άστεινέουμαι καθόλου. Άν είχατε μάλιστα άδελφή που να σάς έρωταίε σ' όλα, ο γυιός μου θά τήν παντρεύοταν με κλειστά τά μάτια.

— Η Ίωάννα ήταν κατάληκτη.

— Τόσο λοιπόν μ'έκτιμά ο γυιός σας ; είπε στην κ. ντέ Λέρν. Μά αυτός μόλις με γνωρίζε...

— Καλέ τι λέτε ; Σάς γνωρίζει και πολύ μάλιστα. Σάς εκτιμά έξαιρετικά. Υποθέτετε ότι δέν σας γνωρίζει. Κι' όμως συχνά πικρά μου μιλάει για σάς. Γι' αυτό είμαι υπερβέβαιη πώς μόνον σεις θά μπορούσατε να τόν πείσετε να παντρευτή.

— Είπε άπίστευτο ! φώναξε ή Ίωάννα, μή καταλαβαίνοντας τούς σκοπούς της κοίτης.

— Δοκίμαστε και θά δήτε μικρούλα μου.

— Έγώ ;... Μά τό σκεφθήκατε καλά ;... Δέ θά τολήσω να τό κάμω. Γιατί...

— Ξερω, ξερω. Γιατί ο Ίάκωβός μου είνε πολύ εύρωστος, γιατί είνε έρωτευμένος μ' αυτή τή Λουσή Μέρ, τού μελλοδρόμου. Μά δέν βαρύνεσθε. Οί έρωτες αυτού είνε παροδικόι. Άν ξέρατε τι καλή καρδιά πούχει !

— Άρκει να τού μιλήσετε σεις κι' άμέσως θά σάς άκούση... Λοιπόν ; Πέστε μου ναί... Θά σάς τό χρωστώ χάρι. Θά τού πητε δυό λογάκια αύριο που θά τόν δήτε ;

— Έστια...άφου μου λέτε πώς μόνον εγώ μπορώ να τόν φέρω στόν ίσιο δρόμο, θά τού πω κάτι.

Τό πρόσωπο της γηραιάς κοίτης φωτίστηκε από άσυχράτην χαρά. Είχε νικήσει... Ρίχτηκε στην άγκαλιά της Ίωάννας, τή φίλησε στά δροσερά της μάγουλα, τήν χαϊρέθηκε κι' έφυγε.

Τι περισσότερο άπ' αυτό μπορούσε να ζητήση ή κ. ντέ Λέρν ; Με τά λόγια που είπε στην Ίωάννα τής έκανε τόν Ίάκωβο συμπαθή, τήν άνάγκασε να τόν προσέξη, τόν έθετε υπό τήν κηδεμονίαν της. Έτσι ο κ. Μοντελάν θάχε να παλαίση τώρα μ' έναν άντίπαλο. Δέν θά κατακότσειε όσο εύκολα ύπέθετε την κ. Μωρεσκάν.

Όταν ή κ. ντέ Λέρν έφυγε, ή Ίωάννα ξελαλόθηκε σέ μια κολιτρίνα και βυθίστηκε σέ σκέψεις. Τι σκεπτόταν ; Τόν Ίάκωβο ντέ Λέρν ! Τά λόγια της πηλοής γηραιάς κοίτης είχαν πετύχει...

Μά γιατί άραγε μ'έκτιμά και με θαυμάζει ο παραλυμένος αυτός νέος, σκεπτόταν ή Ίωάννα. Ποτέ δέν τό άντελήφθη αυτό ως τώρα. Άν δέν μου τό έλεγε ή μητέρα του δέν θά τό πίστευα. Αυτός λοιπόν ο άκόλουθος, αυτός που είνε φανερός τους πάντας και τά πάντα με σβέρτα ; Και θά γίνο κηδεμών του, προστάτης του ; Έχει γούστο νανε έρωτευμένος μαζί μου !... Είνε δυνατόν ;... Θά πρέπει να τό ελα καταλάβει. Τό βέβαιο είνε πως πάντα μου φερνόν με κάποιο σεβασμό. Στο δρόμο, στό θέατρο, στό δάσος με χαίρετοσε πάντα με σεβρά και κάποια τρυφερότητα. Λοιπόν ;... Τι πρέπει να υποθέση κανείς ;... Τι συμβαίνει ;...

Έπί τέλους ή Ίωάννα βαρέθηκε να σκέπτεται τό ζήτημα αυτό

και επεφυλάχθη να εξακριβώση τό πράγμα τήν επομένη που θά έγευμάτιζαν με τό σύζυγο της στής κ. ντέ Λέρν.

Τήν άλλη μέρα, όταν έφτασε ή ώρα να πάνε στής κοίτησης, ή Ίωάννα ξεαναθυμήθηκε τόν Ίάκωβο ντέ Λέρν. Και χωρίς να τό κινή βέβαια σκολίμως, φόρεσε τό πιό κομψό και πολυτελές φόρεμά της.

Όταν έφτασαν στής κοίτησης, τούς υποδέχτηκαν έγκάρδια. 'Η κ. ντ' Έρμανν ήταν κι' ένας έκει και κάθισαν άμέσως στό τραπέζι. 'Η κ. ντέ Λέρν έτοποθέτησε τόν Ίάκωβο της μεταξύ της κ. ντ' Έρμανν και της Ίωάννας. 'Η Ίωάννα περιμένα νό δη τόν νέο να της φέρεται τρυφερά. Φανταζόταν, ύστερα από τά λόγια που της είπε ή μητέρα του, πώς ο Ίάκωβος έτρεφε γι' αυτήν κωφή λατρεία. 'Ο νέος όμως, μη γνωρίζοντας τις πλεκτάνες της γηραιάς μητέρας του, της φέρθηκε μάλλον αδιάφορα.

Παραξενεμένη για τή στάσι του αυτή ή Ίωάννα, έπαψε να τόν προσέχη και παρακολούθησε τή συζήτηση που καναν ή κ. ντέ Λέρν κι' ο σύζυγός της. Έξαφρα όμως άκουσε τήν κ. ντ' Έρμανν να ψιθυρίζη στόν Ίάκωβο :

— Είνε άλήθεια λοιπόν, πώς έχετε βγάλει παρατσούκλια σ' όλες τις γνωστές σας κυρίες ;

— Έτσι φαίνεται, άπάντως ο νέος.

— Τότε θάχετε σκαρώσει βέβαια και τό δικό μου παρατσούκι ;

— Ίσως.

— Μπορώ να τό μάθω ;

— Γιατί όχι...

— Λοιπόν ;

— Σάς έχω βγάλει σιγαρό ποτάμι !

— Σιγαρό ποτάμι ! Γιατί ;

— Δέν μπορώ να σάς πω. Είνε όνομασία

ιδιόκτη. Έχω τό λόγο μου πού σάς λέω έτσι.

— 'Η κ. ντ' Έρμανν κοκκίνισε κι' έσκαψε

τό εναπό της κεφαλή χαμογελάοντας.

Τή στιγμή αυτή ακριβώς επενέβη ή Ίωάννα.

— Τότε θάχετε βγάλει και μένα κανένα

παρατσούκι, είπε στόν Ίάκωβο.

— Σέ σάς ; ψιθύρισε ο νέος και τήν κίταξε

στά μάτια. Κι' άμέσως σκεδόν πρόσθεσε

σοβαρά :

— Όχι. Σέ σάς όχι.

Τό ύφος αυτό τού νέου, ή ειλικρινεία του

αυτή, έκαναν βαθειά έντύπωση στην Ίωάννα,

ή όποια δέν μόρρεσε να κρύψη κάποια τα

ραχη. 'Ο Ίάκωβος τό άντελήφθη και έλλαξε

άμέσως κουβέντα. Άρχισε να δηγιέται διά

φορες περιπέτειες τόν ταξιδιανό του...

Στό μεταξύ αυτό ή Ίωάννα βρήκε καιρό

να σκεφθή.

Λοιπόν ναί, ή Ίωάννα, τώρα για πρώτη

φορά προσέχη, πώς δέν ήταν αδιάφορη στόν

Ίάκωβο ντέ Λέρν, πώς όσα της είπε ή μη

τέρα του ήταν άλήθεια. 'Ο νέος τήν εκτιμού

σε, τήν εσβόρταν, δέν τής φερνόνταν όπως στις

άλλες κυρίες που συχνάξαν στό μέγαρο της

μητέρας του.

Όλα αυτά συνεχίστηκαν βαθειά τήν κ. Μω

ρεσκάν. Και τό πήρε άπόφασι πιά. Θάκανε, με κάθε τρόπο, τό

χατήρι που της ζήτησε ή κ. ντέ Λέρν. Θά φροντίζε να παντρευή τό

γυιό της.

Με ποιά όμως ;

— Άρχισε να σκέπτεται μιá-μιá τις γνωστές της δεσποινίδες...

Είχαν σηκωθεί πιά άπ' τό τραπέζι. Οί κύριοι τράβηξαν για τό

καπνιστήριο. 'Ο Ίάκωβος ήταν έτοιμος να τούς άκολουθήση όταν

άξαφνα τόν έφώναξε ή μητέρα του, ή όποια τόν πήρε ιδιαίτερος

και τού είπε :

— Άκουσε, παιδι μου... Δέν παίζεις λιγάκι πιάνο ; Παίξε τό

τελευταίο βάλς που σύνθεσες στην κ. Μωρεσκάν. Ά ! Είμαι υπερ

βέβαιη πως θά τής άρέσει.

— Η κ. ντέ Λέρν είπε φωναχτά τά τελευταία της λόγια, ώστε να

τήν άκούση ή Ίωάννα.

— Η κ. Μωρεσκάν τήν άκουσε πράγματι και γυρίζοντας προς τόν

Ίάκωβο τού είπε παρακλητικά :

— Παίξτε το, κ. ντέ Λέρν, σάς παρακαλώ. Είμαι βέβαιη πως

θά είνε κάτι τό έκτακτο.

— 'Ο Ίάκωβος έκαμε μια υπόκλιση και κάθισε στό πιάνο. Τό

κορμάτι πουπαίξε ήταν πράγματι πεταχτό, χαριτωμένο. Όταν τε

λείωσε, ή Ίωάννα τόν πληροίσε και τού είπε :

— Είσθε περιφημος μουσικός κ. Λέρν. Ζωγραφίστε έπίσης πε

ρίφημα.

— Ά μπά... Μουτζουρόνο δέν λέτε καλύτερα.

— Τι περιεργο, ψιθύρισε ή Ίωάννα.

— Ποιό είνε περιεργο κυρία ;

— Σεις.

(Άξελουθεί)

Τήν χαίρετούσε με τρυφερότητα...